

NESMRŤELNÉ NÁSLEDKY

Niektoré osudy sú
horšie ako smrť.

COO
BOO

I. V. MARIE

Nesmrteľné následky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

I. V. Marie

Nesmrteľné následky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NESMRTELNÉ NÁSLEDKY

NESMRTELNÉ NÁSLEDKY

I. V. MARIE

Preložila Mária Koscelníková

COO
BOO

I. V. Marie: Immortal Consequences
Text copyright © 2025 by I. V. Marie
Jacket art copyright © 2025 by Abel Klaer
Map art copyright © 2025 by Virginia Allyn
Translation © Mária Koscelníková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-9566-5239-8
ISBN e-knihy 978-80-566-5250-3 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5251-0 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5249-7 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem mame a ockovi.
Ďakujem vám, že ste vo mňa verili,
keď som to ja sama nedokázala.
Te quiero millones de millones.
Z celého srdca vás ľúbim.

ČIERNOLESKÁ AKADEMIA

ASFODEL

TALENTIS

BARBARIS

HLAVNÉ NÁDVORIE

DEFENZIS

NATURIS A TINKTURIS

NOBILIS

DOMNATY POVÝSENÝCH

SPOMIENKÁRIUM

KNÍŽNICA

ALTÁNOR

RÓLSA

ELYZIUM

ROSTRANAT

DALEMONT

PRVÁ ČASŤ

JEJ PÁD

1

WREN

Wren Loughyová sa zamykaním svojej izby neobťažovala. Nemalo zmysel tváriť sa, že pomocou zámkov a ochranných štítov bude v bezpečí. Ak má niečo prísť, tak to príde. Preto keď sa prebudila na to, ako jej niekto drží ruku na ústach, a v nose pocítila známu vôňu mäty a santalového dreva, vôbec ju to neprekvapilo.

Očakávala to.

Skôr ju znepokojoval podivný sen o matke, ktorý sa jej prisnil len pred chvíľou. Bolo zvláštne, že mŕtvi stále dokázali spať a snívať. Oni by predsa nemali snívať. Ale nedalo sa povedať, že boli celkom mŕtvi. Existovali totiž kdesi v medzipriestore, na mieste súbežne fungujúcim so svetom živých a mŕtvych, tesne na sklonku bytia a počiatku posmrtného života.

Nech už to teda znamenalo čokoľvek.

Na dočasný pobyt v očistci sa snažila príliš nemyslieť.

Cez tenké závesy dnu presvitало jasné svetlo a polmesiac ožaroval brečtanom posiaty strop. Wren párkrát zažmurkala, aby sa jej zrak prispôbil tme, a opäť sa sústredila na votrelca, na dôverne známe bridlicovosivé oči Augustina Hughesa, ktorý sa nad ňou pobavene uškŕňal.

„Odpusť mi moje drzé spôsoby, Loughtička.“ Starostlivo si premeral jej tvár. „Musel som sa uistiť, že nebudeš kričať a neprezradíš ma. Chápeš... vzhľadom na tvoju reputáciu.“

Wren otrávene zafunela. Bolo o nej známe, že mala povesť rušiteľky obyvateľov budovy Talentisu. Vedúcej fakulty Marigoldovej prichádzala na jej hlučné výkriky po nočných morách kopa sťažností, keďže nimi budila ostatných a vyhánala ich z postele.

Bol to neduh, o ktorom sama uznala, že ho treba napraviť.

August sa k nej naklonil bližšie. „Môžem odtiahnuť ruku? Nebudeš kričať?“

Wren varovne prižmúrila oči a pokúsila sa mu odvrknúť niečo hnusné, ale nepekne slová pohltila jeho dlaň. Tak či onak, jej odkaz bol jasný.

Neprovoď ma.

August sa usmial a odtiahol ruku, no jeho telo bolo stále nebezpečne blízko. „Načo toľko nadávok? Neprišiel som sa s tebou biť, zlatko.“

„Tak nabudúce radšej zaklop a nezapchávaj mi ústa ako vyšinutý sériový vrah!“ vyhrkla Wren a odtisla ho od seba. Nočnú košeľu mala dostatočne hrubú, preto sa pri jeho vyčítavom pohľade nijako nehanbila. Vstala z postele, prešla k oknu, otvorila západku a nechala do izby vojsť závan čerstvého vzduchu.

Strieborný jas Čiernolesa ju ovalil vo vlnách a mihotal sa pomedzi hustú nočnú hmlu. Jeho éterické svetlo by sa ľahko dalo pomýliť so žiarou mesiaca, ale Wren ich už vedela rozoznať.

V tomto svete v noci na oblohu mesiac nevychádzal. Nebola totiž na zemi. Ani v galaxii. Toto nebol svet, aký poznala.

V Čiernolese také veci neexistovali.

Teda nie naozaj.

August sa oprel o drevený stĺp postele s prekríženými rukami na hrudi a opäť sa príznačne uškrňal. Mal na sebe zvyčajnú uniformu: čierne nohavice, bielu košeľu s vyhrnutými rukávmi až po lakte a čiernu vestu, ktorá mu zvýrazňovala svalstvo. Pod pravým okom mal tenkú jazvu, ktorej pôvod Wren odjakživa zaujímal, ale nikdy sa ho na ňu neopýtala.

O svojich starých životoch hovorili len zriedka. Nemieni toto nepísané pravidlo porušiť ako prvá.

Napriek ich nevraživosti musela Wren uznať, že keby sa stretli za života, považovala by ho za atraktívneho. Bol pomerne pekný, mal výraznú čeľusť a nepoddajné čierne kučeravé vlasy. Nehovoriac o jeho nechutne zastrašujúcich spôsoboch a schopnosti vyklúčkovať z väčšiny problémov len vďaka zastretému pohľadu a snobským manierom. Možno by na seba narazili na dovolenke. Predstavila si ho, ako sa sebavedome rozvaľuje na pláži, ako mu vynikajú spotené svaly, na prirodzene opálenej pokožke má zvyšky opaľovacieho krému a kúpe sa v hrejivých slnečných lúčoch.

Bože, lúče...

Slnko jej nesmierne chýbalo.

„Páči sa ti, čo vidíš?“ August naklonil hlavu nabok. „Stačí povedať a namaľujem ti svoj autoportrét.“

Wren zagúľala očami. „Čo odo mňa chceš?“

„Chystám sa na polnočnú prechádzku,“ vysvetlil jej bezstarostne a zopäl si ruky za chrbtom.

„Prečo si myslíš, že chcem ísť s tebou?“

„Pretože...“ sňal si z ukazováka strieborný prsteň a vyhodil ho do vzduchu ako mincu. „Dostali sa mi do uší veľmi dôležité informácie o tom, že dnes do Čiernolesa vpadne nový študent.“

Wren automaticky stuhla. Bolo veľmi pravdepodobné, že blafuje. August nepatril k najspoľahlivejším a najdôveryhodnejším osobám na škole, ale stále to bola šokujúca novina.

Noví študenti prichádzali na Čiernoles výnimočne, dialo sa to len raz za niekoľko desaťročí. Čiernoles bežal ako švajčiarske hodinky a jeho chod sotva niečo narúšalo. Akadémia sa hrdila poriadkom a rovnováhou, zachovávaním tradícií. Naposledy k nim vpadol nový študent ani nie pred rokom, čo znamenalo, že ak August neklame... niečo sa v chode školy muselo zmeniť.

„Povedzme, že sa ti rozhodnem veriť,“ nadhodila Wren. „Prečo by som mala ísť dobrovoľne s tebou a dívať sa na to?“

„Ach, Loughťička,“ zasmial sa August. „Si tá najotravnejšia a najsúťaživejšia bytosť, akú som mal kedy tú nečesť poznať. Netvár sa, že ti v tej peknej hlavičke nehlodajú červíky pochybností.“

„To nie je pravda.“ Bola. „Napadlo ti vôbec, že na mňa prenášaš svoj vlastný strach? Zrejme sa bojíš, že nový študent bude v sprevádzaní lepší než ty.“

Augustova tvár posmutnela. „V sprevádzaní?“

Wren napriamila plec. „Presne tak. To tu predsa robíme, či nie?“

„Nie.“ Zatváril sa prísne a podišiel k nej bližšie, stará drevená podlaha pod váhou jeho kožených čižiem zavrzgala. „My nikoho nesprevádzame, my žneme duše. Nedržíme ich za ručičku a neskackáme s nimi pri západe slnka.“ Nesúhlasne potriasol hlavou. „Kriste, Loughťička, už by si to mala vedieť.“

„Ale...“ Wren si radšej zahryzla do jazyka. Nemala náladu znovu sa púšťať do ich typickej debaty. Pravdupovediac, bola zvedavá a nedokázala potlačiť ľudskú časť svojej bytosti,

ktorá sa túžila niečo dozvedieť a bažila po hlbšom porozumení všetkému navôkol.

Napadlo jej, či to z nej niekedy vyprchá, a ak áno, kedy.

„Pozri sa,“ vzdychla si. „Chcem tým len povedať, že oči vidne obaja prikladáme našej zvedavosti veľkú váhu a snažíme sa byť dobrí v tom, čo robíme. Chceme byť najlepší. A možno...“

„Dobre, chápem,“ August jej skočil do reči a mávol rukou. „Obaja sme súťaživí somári. Pochopil som ťa.“ Súťaživí somári – aj takto sa to dalo nazvať. Podľa Wren by bol vhodnejší titul ‚úhlavní nepriatelia‘. Najlepšie totiž vystihoval ich turbulentný vzťah, ale nemienila ho poopraviť.

Odkedy Wren zomrela a vpadla do Čierneholesa, August sa jej priplietol do existencie ako otravný, boľavý a opuchnutý pluzgiek, ktorý nemožno vytlačiť, hoci sa o to Wren neustále pokúšala. Nebola si istá, prečo si na nekonečné otravovanie vybral práve ju, ale trápiť sa komplikovanou myslou Augusta Hughesa v konečnom dôsledku nemalo zmysel.

Wren prešla popri ňom k skriní a vybrala z nej čierny plášť. Vzápätí sa pozrela na Augusta cez zájdené zrkadlo toaletného stolíka. Bezmyšlienkovite si prezeral staré, v koži viazané učebnice na poličkách a prechádzal ukazovákom po ich zaprášených chrbtoch.

„Akú máš istotu?“

Ani sa na ňu nepozrel. „Akú istotu?“

„Že sem príde ďalší študent,“ objasnila mu Wren a nenápadne si strčila do vrečka vesty obľúbenú striebornú dýku. „Deje sa to mimo harmonogramu. Nováčik sem prišiel ani nie pred rokom...“

„Myslíš Emilio,“ doplnil ju August. „Áno, viem.“

„Neodpovedal si mi.“

August sa zháčil a obzrel sa na ňu ponad plece. „To ti je vážne tak zaťažko dôverovať mi? Bude to oveľa zábavnejšie, keď sa prestaneš toľko vypytovať.“

Wren dobre vedela, že by s ním nemala nikam ísť. Stačí ho poslať preč, vrátiť sa do postele a tváriť sa, že ju vôbec nezobudil. Ak však naozaj prichádza na Čiernoles nový študent, musí zistiť viac.

„Fajn,“ vzdychla si a ukázala na dvere. „Až po tebe.“

August sa víťazoslávne usmial. „Takto sa mi to páči!“ Luskol a dvere sa otvorili. „Dámy majú prednosť.“

Wren ho obišla a snažila sa nevšímať si jeho samolúbe úškrny.

Dvere osvetľovala oranžová žiara z tuctov sviečok na železných svietnikoch lemujúcich úzku chodbu s tmavokarmínovými tapetami. Na okrajoch sa trošku odliepali, krútili a celkovo pôsobili pod váhou času ošúchane. Pomedzi stropné lišty sa predierali tenké pásiky zelene a ako pavučina sa tiahli po strope.

Wren cestou hladila stenu bruškom prsta. „No a... si pripravený na zajtrajšiu Calliganovu skúšku?“

August nadvihol obočie a prísne si ju premeral. „Loughťička, zlatko, vari sa so mnou pokúšaš nezáväzne konverzovať?“

„Ja sa ne...“ Wren sa zháčila a krk jej zaliala neželaná červen. „To ty si ma vytiahol z postele!“

August sa oprel o stenu. „Nikto ťa nevytiahol.“

„Netvár sa, že si mi dal na výber.“

„Kriste...“ vzdychol si a počúchal si tvár. „Stále sa predsa môžeš vrátiť, stojíme pár metrov od tvojej izby. Už len to mi chýbalo, aby si zo mňa urobila nevychovanca, pretože som ťa niekam zavolať.“

Po ich ľavici sa s vrzgotom otvorili dvere.

„Láskavo držte zobáky!“ stála v nich Maya Romerová, krátke čierne vlasy mala ako stračie hniezdo. „Viem, že odpočinok je pre vás zrejme cudzie slovo, ale väčšina z nás sa chce vyspať!“

„Prepáč, Maya,“ Wren sa na ňu ospravedlňujúco uškrnula. „Ideme na prechádzku.“

„Po večierke?“

August k nej podišiel. „Máš s tým problém?“

Maya sa inštinktívne zháčila. „Nie, ale... na hlavnom nádvorí stála skupinka Povýšených a asi tucet študentov poslala do polepšovne,“ natiahla krk a nervózne sa porozhliadla po chodbe. „Nemali by ste pokúšať šťastie pred Deceniálom.“

Wren v duchu zanaďavala. *Deceniál!* Tak veľmi sa trápila príchodom nového študenta, až takmer zabudla na zajtrajšiu večernú otváraciu ceremóniu. Ak ich tu prichytia... pripraví sa o šancu na nomináciu.

Každých desať rokov pri príležitosti slávnosti Deceniálu riaditeľ školy a šiesti vedúci fakúlt starostlivo vybrali spomedzi študentov Čiernoleskej akadémie jedného študenta, ktorý získal nomináciu za svoje schopnosti a talent. Následne musel absolvovať štyri skúšky, na ktorých preukázal svoje magické zručnosti. Skúšky boli v podstate formalita. Bola to tradícia rovnako stará ako Deceniál. Doteraz sa v dejinách Čiernolesa nestalo, aby nominovaný študent v skúškach neobstál.

Lenže vždy tu bolo riziko, že sa to môže stať.

Po splnení skúšok získal študent možnosť voľby: formálne ukončiť školu a stať sa Povýšeným, alebo ísť do neznáma na Onen svet, aby sa jeho duša konečne dočkala odpočinku.

Natrvalo.

Ibaže nikto netušil, ako Onen svet vyzerá. Bolo to riziko. Jednoznačné a nebezpečné riziko.

Wren odjakživa vedela, čo by si vybrala. Povýšení študenti mali možnosť voľne používať mágiu a boli oslobodení od večnej povinnosti žatvy duší. Bývali v samostatnej budove na pozemku a pomáhali vedúcim fakúlt na hodinách. Ak Wren získa nomináciu, presne to má v pláne.

Musí však nájsť spôsob, ako z tejto rovnice odstrániť Augusta.

„Nechytia nás,“ sľúbila jej Wren. „Máš moje slovo.“

Maya prikývla, oťapene mávla rukou a zavrela dvere. August si odfrkol a pridol do kroku. Wren mala čo robiť, aby mu stíhala.

„Mala by sa naučiť nestarať sa do cudzích vecí,“ zamrmľal si popod nos.

„Náhodou je celkom milá,“ protirečila mu Wren. „Poznáš také slovo, však?“

„Ani nie. Skús ho použiť vo vete.“

„Ha-ha-ha. Veľmi vtipné.“ Wren zagúľala očami. „Mal by si sa naučiť byť trochu milší. Niektorí začínajú mať pocit, že si chodiaca mŕtvola, zlomená duša bez citov a emócií.“

August sa uškrnul, ale Wren v jeho sivých očiach postrehla niečo ako záblesk ľútosti. „Veru nie, sladká Loughtička. Keby som nemal city a emócie, bol by som damián, a hoci ma neobmedzená moc naozaj láka, obávam sa, že moja ľudskosť je stále neporušená.“

Zatiaľ.

Wren si ho pokojne vedela predstaviť ako člena rádu damiánov. Myslela na to neustále.

Hoci bola presná lokalita rádu damiánov záhadou, povrávalo sa, že sa schádzali kdesi tesne za hranicou Čiernolesa, ukrytí hlboko v lese pod maskou krivolakých konárov a zhnitého lístia. Damiáni uctievali vyššiu moc – neznámu entitu pod

prezývkou Bezduchý –, ktorá im udeľovala schopnosť zbaviť sa ľudskosti a získať prístup k tieňovej mágii.

Do dejín Čiernolesa sa v priebehu rokov zapísalo niekoľko študentov, ktorí sa rozhodli vyjsť za jeho železnú bránu a vyhľadať damiánov. Boli ochotní obetovať sa pre večný zdroj moci. Znamenalo to však úplne sa zbaviť svojej ľudskosti, ktorá v nich zostala aj po vpáde do Čiernolesa. Ľudskosti, ktorá túžila po domove. Po spojení.

Vravelo sa, že čím viac tieňovej mágie damián vytvoril, tým viac sa jeho duša zmenila, hnila a rozpadala sa, až kým sa z neho stal väčšmi tieň než človek, bytosť bez morálneho kompasu a vedomých rozhodnutí. Duše tieňov zhrdzaveli a pohltili každúčký kúsok osoby, ktorou kedysi daný človek býval.

Šlo o nezvratný proces. Len čo ich ľudskosť bola úplne pohltená... nebolo cesty späť.

„Ach, prestaň toľko premýšľať.“ August sa uškrnul a zabočil za roh. „Priam počujem, ako sa ti v hlave otáčajú záviety. Nemám ani najmenší úmysel pridať sa k damiánom. Len ťa rád podpichujem.“

„Fajn. Som rada, že sa neplánuješ pridať k tomu kultu vymytých mozgov. Nemám ti za to dať cenu alebo vystrojiť oslavu?“

„Netreba.“ August sa uškrnul ponad plece. Napokon dorazili ku klenutým dreveným vchodovým dverám do Talentisu. „Stačí mi vidieť, ako sa budeš tváriť, keď ma vyberú na Deceniál.“

„Ach, ty si teda riadny trúfalec!“ Wren maskovala svoj hnev ľahostajným úsmevom. „Znovu podotýkam: šanca, že ťa nominujú, je dosť mizivá. Koľko rokov už na to čakáš, deduško? Aj sto!“ nadvihla obočie a spokojne sa usmiala. „Na tvojom mieste by som mala strach.“

„Ešte mám kopu času,“ zamrmal na svoju obranu. „Väčšinu študentov zasiahne zabúdanie až po stovkách rokov. Tak ľahko sa ma nezbavíš.“

Pri zmienke neslávne známej príčiny uväznenia sa Wren zachvela a pocit víťazstva z nej vyprchal.

Zabúdanie.

Takto si Čiernoles udržiaval rovnováhu. Bol to prirodzený poriadok. Len čo pobyt študenta na škole presiahol niekoľko stoviek rokov, začal pomaly zabúdať na svoj predošlý život. Bol to znak toho, že jeho duša bola pripravená na prechod do ďalšej fázy. Hneď ako študent úplne zabudol, kým býval za života, navždy ho vylúčili z Čiernolesa a poslali do Éteru, kde strávil zvyšok svojho bytia uväznený žatvou stratených duší. Práve preto chodievali študenti každý týždeň do Éteru zať duše, aby sa postupne pripravovali na svoj večný osud. Hoci to znelo veľmi pochmúrne, bol to prirodzený kolobeh posmrtného života. Aspoň to sa im vedúci fakúlt snažili nahovoriť. Čiernoleská akadémia mala zhruba päťsto študentov. Zabúdanie bol spôsob, akým sa škola mohla zbaviť študenta a privítať nového.

A bolo zároveň dôvodom, prečo všetci zúfalo túžili po nominácii.

Deceniál bol jedinou únikovou cestou pred nezvratným koncom.

„Už si...“ Wren hľadala správne slová a zadrhol sa jej dych.

„Nie,“ odvetil, akosi vediac, čo sa ho chce opýtať. „Stále si na všetko jasne pamätám.“

„To je dobre... vieš to, však?“ Ostražito si ho premerala. „Spomienky vedia byť bolestivé, ale nie je to horšie než prežiť zvyšok bytia nekonečnou žatvou stratených duší.“

August sa zatváril ubolene. Wren si na krátku chvíľu pomyslela, že konečne nahľadá múr medzi nimi a dovoľí jej nahliadnuť do svojej minulosti.

Zrazu sa však hrdelne zasmial a riekol: „Ale tým sa trápiť nemusíme, keďže som horúcim kandidátom na nomináciu.“

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“

„Povedala mi to vedúca fakulty Marigoldová.“

Wren zovrela ruky do pästí a pocítila v hrudi nával hnevu. „Naozaj?“

„Hej,“ August k nej pristúpil bližšie. „Prekáža ti to?“

„Vôbec,“ odvetila a tiež k nemu podišla. „Podľa mňa je to lož.“

„Takže klamem?“ spýtal sa jej skôr pobavene než urazene.

„Presne tak.“

„Tebe nikdy neklamem, zlatko. Chýba ti predstavivosť.“

Wren zafunela a strácala nervy. „Čo to má znamenať?“

„Že ti vôbec nenapadlo, ako som tú informáciu získal.“ V sivých očiach sa mu zablysla spokojnosť. „Prekvapilo by ťa, čo dokáže malé postrčenie mysle.“

Wren si neveriacky vzdychla. „To si neurobil!“

August sa víťazoslávne uškrnul. „Ale áno!“

„Nemôžeš na vedúcu fakulty používať mentálnu mágiu!“ zhĺkla Wren. „To je nepripustné!“

„Nie je to také strašné, ako to vyzerá. Iba som ju jemnučko postrčil.“

„Vošiel si jej do mysle!“

August nadvihol obočie. „A teba odkedy trápia pravidlá Čiernolesa? Nespomínam si, že by si s nimi mala problém, keď si minulý týždeň použila zastieracie kúzlo, aby si sa vykradla von po večierke!“

„To je iné.“

Wren mu nemusela nič vysvetľovať. Pravdou bolo, že sa často prevaľovala v posteli. Ničili ju totiž sny o živote, ktorý za sebou zanechala. V Čiernolese strávila už osemnásť rokov, čo bol aj vek, v akom zomrela. Ešte stále nedokázala umlčať vnútorný hlas, ktorý túžil po domove. Keď sa mu podvolila, spomínala na dlhé letá, prechádzky po pobreží, spenené vlny na nohách, na ostrý jesenný vzduch, ktorý pohládzal žlté listy nad jej rodným domom v strednopobrežnej oblasti v Maine, či na zasnežené dni, keď sa krčila pri kozube, počúvala Ettu James a piekla zázvorové sušienky.

A tiež na mamu s rovnakými červenými vlasmi ako jej vlastné, ako hrala na klavíri a na tvári sa jej zračili vrásky od neustáleho smiechu.

„Takže ak to robíš ty, vtedy to nevadí, čo?“ dumať August a vytrhol ju z myšlienok. „Mala by si mi pogratulovať k blížiacej sa nominácii.“ Strčil ruky do vreciek a nezbedne si vzdychol. „Augustine Hughes, člen Povýšených. Uznaj, má to cveng.“

„Dobre, možno si v užšom výbere,“ pripustila Wren so štipkou horkosti, „ale ja tiež.“

Pokrčil plecami. „Asi máš pravdu, no... ja viem žať duše rýchlejšie než ty. Napriek tvojej otravnej schopnosti neustále dostávať najlepšie známky to v konečnom dôsledku môže zavážiť.“

„Určite nebudem prvé dievča, čo ti to povedalo, ale rýchlejšie nemusí znamenať aj lepšie.“

„To ne...“ August však vetu nedokončil, iba sa potichu zasmial. „Ach, Loughtička, keď pomyslím na svoj predošlý život, si asi jediná, kto sa so mnou takto baví...“

„Ale!“ Wren provokatívne nadvihla obočie. „Záhľadný a vyhýbavý Augustine Hughes sa so mnou snaží podeliť o kúsok zo svojej minulosti?“

Uškrnul sa.

„Ani za večnosť, zlatko.“

Wren sa v duchu nazlostila. Ach, poriadne jej vedel stúpiť na otlak!

„Ó!“ August sa oprel o zárubňu. „Vidím ti na tvári znechutenie. Trafil som kliniec po hlavičke?“

„Môžeš snívať.“

Vedela, že tým uspokojí jeho nechutnú túžbu priviesť ju na pokraj šílenstva, ale napriek tomu sa nedokázala ovládnuť a nehnevať sa. Práve sa rozhodovala, či sa naňho vrhne a začne ho škrtiť alebo mu svojou ostrou dýkou vypichne oko. Nič z toho však nebolo rozumné. Nech sa snaží, ako chce, Augustina Hughesa sa zabiť nedá.

„Ale no tak!“ dráždil ju August. „Len žiadne násilie. Z tých hlúpych hier sme už vyrástli, nie?“

„Neviem. Mali by sme sa o tom presvedčiť.“

„Môžeš ma bodnúť,“ húpala August a ledabolo mykol plecami. „To ti vždy zlepší náladu.“

„Uznávam, že ma zakaždým veľmi teší mučiť ťa, ale nemaj obavy. Nebudem riskovať nomináciu pre tvoj zlomený krk či pád z budovy.“ Wren sa uškrnula a prekrížila si ruky na hrudi. „Aspoň nie verejne. Uvažujem, že ťa z času na čas prídem zohaviť. Len tak pre potešenie.“

„To by od teba bolo šľachetné,“ zasmial sa August.

Wren urobila krok a pokúsila sa ho obísť, ale on vystrel ruku a zahatal jej cestu.

Vzdychla si. „Dovolíš?“

„Zabudla si sa obuť. Bol by som nerád, keby si si ublížila.“
Pri zmienke o bolesti sa obaja usmiali.

Bolesť.

Wren by si nikdy nepomyslela, že jej bude chýbať štipajúce porezanie sa o papier, menštruačné kľče či odporné búšenie hlavy pri migréne. Túžila po tom. Obaja túžili po bolesti, preto sa vzájomne neľútostne mučili a zúfalo sa snažili nájsť spôsob, ako sa napriek všetkému stále cítiť ako za života.

Lenže na ich vzájomné sklamanie boli zakaždým neúspešní.

Wren schmatla Augusta za ruku, bruškami mu prešla po pokožke a on sa pri jej dotyku napäť. Aspoň toto stále cítil. Závan... niečoho. Vzájomnej blízkosti. Prekročenia hranice, na ktorú by nemali ani myslieť, nieto ju prekročiť.

„Zvládnem to aj bez topánok,“ povedala so znudeným úsmevom. Zložil ruku a lenivo ňou mávol. „Ale vďaka za záujem, ako vždy, August.“